

7 april 2024 (Beloken Pasen)

Dries Ghesquiere o.p.

Lieve mensen,

Christen zijn is anders gaan leven, dus niet alleen voor zichzelf, maar met zorg voor de medemensen. Christen zijn is breken en delen – helemaal zoals Jezus dat heeft verkondigd en voorgeleefd.

Misschien hebben de apostelen zich ook daarom opgesloten in hun verblijfplaats: omdat ze er niet direct veel voor voelden om christen te zijn. Ze hebben zich natuurlijk ook opgesloten omdat ze bang waren dat ze het lot van Jezus zouden ondergaan. Toen kwam Jezus binnen en zei tot zijn leerlingen: “Vrede zij u”. Ook vandaag zegt Jezus: ‘Vrede zij u’.

Zijn eerste woorden na zijn verrijzenis, en het zijn ook zijn woorden tegen ieder van ons: ‘Vrede zij u’. Johannes legt sterk de nadruk op de vredewens van Jezus, die tot tweemaal toe wordt herhaald. De gave van de Geest was noodzakelijk voor de apostelen om te kunnen getuigen over Jezus en mensen te vergeven in Jezus naam. De gave van de Geest is noodzakelijk ook voor ieder van ons wanneer we Jezus willen volgen. Alleen kunnen we niets, enkel met God is alles mogelijk. Maar geloven we dat ten diepste.

God schonk ons de verrezen Heer Jezus Christus. Vele mensen hebben het hier moeilijk mee. Wat kan dan geloof voor ons betekenen? Geloven is een persoonlijke keuze. Een keuze voor een persoon, niet voor een geloofsvoorstelling of voor een belijdenis of voor een leerregel. Het is de keuze voor een persoon aan wie jij jouw vertrouwen geeft, aan wie jij je toevertrouwt. Dat maakt dit verhaal van Thomas goed duidelijk. Pas wanneer hij Jezus echt ontmoet, spreekt hij de sterkst denkbare geloofsbelijdenis uit: ‘Mijn Heer en mijn God’ roept hij uit.

Erkennen wij Jezus, ook als we Hem niet in levenden lijve ontmoeten? Of zijn we zoals Thomas, en eisen we klaarheid in alle omstandigheden? Klarheid dat God, dat Jezus altijd onder ons is.

Christelijk geloven is belijden, beamen, dat Jezus leeft. Dat hij niet dood is, niet in het verleden begraven is, voorgoed voorbij, maar dat hij leeft. Dat alles wat met zijn leven en met zijn prediking samenhangt, waar is, geldig is. Dat zijn boodschap van liefde, dat zijn manier om God present te stellen, waar is, de waarheid is waar ik mij aan toe wil vertrouwen. Maar als het dan zo heel persoonlijk is, als het helemaal op mijzelf aankomt wat ik in de ontmoeting met Jezus beslis, kan zo'n verhaal als dat van Thomas ons daarbij helpen?

Dat is dan toch het verhaal van een ander, hoe kan dat het mijne worden? Echt geloven, hoe persoonlijk ook, ontvlamt pas in de gemeenschap, in het gesprek met elkaar, in de wederzijdse bemoediging, in de ontmoeting van mens tot mens en daarin met de Levende zelf. Ik heb Thomas nodig om zelf te ontdekken wie mijn Heer en mijn God is. Thomas, dat betekent Tweeling. Het zou te maken kunnen hebben met zijn innerlijke verscheurdheid, tussen geloof en ongeloof, tussen aarzeling en overgave. Het zou ook kunnen zijn, dat zijn naam Tweeling daarnaar wijst, dat een mens alleen onvolledig is.

Zoals tweelingen elkaar nodig hebben om heel te zijn – en dat kan heel ver gaan – zo geldt voor ieder mens, dat je het leven en het geloof vindt, dat je pas mens kunt worden aan elkaar en door elkaar. Geloven is de vrucht van een ontmoeting. Een menselijke ontmoeting. Is dat niet het diepste geheim van ons geloof, dat God in Jezus mens is geworden om ons uit onze eenzaamheid te verlossen? *Wees dan niet langer ongelovig, maar gelovig en leef door zijn naam. Amen.*